

PRESUDA SUDA

17. prosinca 1970.(*)

U predmetu C-33/70,

povodom zahtjeva koji je na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u uputio predsjednik Tribunalea di Brescia (Sud u Bresciji, Italija), u postupku koji se vodi pred tim sudom između

SpA SACE iz Bergama

i

Ministarstva financija Talijanske Republike,

o tumačenju članka 13. stavka 2. Rimskog ugovora i odredaba Direktive Komisije Europskih zajednica br. 68/31 od 22. prosinca 1967. (SL 1968., L 12, str. 8.),

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, A. M. Donner i A. Trabucchi, predsjednici vijeća, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars (izvjestitelj), P. Pescatore i H. Kutscher, suci,

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

PRESUDU

- 1 Odlukom od 4. srpnja 1970., koja je zaprimljena u tajništvu Suda 9. srpnja 1970., predsjednik Tribunalea (sud) u Bresciji, Italija uputio je Sudu na temelju članka 177. Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice zahtjev za prethodnu odluku o tumačenju članka 13. Ugovora o EEZ-u i Direktive br. 68/31 od 22. prosinca 1967. (SL 1968., L 12, str. 8.).
- 2 Prvim pitanjem od Suda se traži da presudi jesu li nakon donošenja Direktive br. 68/31 od 22. prosinca 1967. odredbe članka 13. stavka 2. Ugovora ili, u svakom slučaju, odredbe same Direktive br. 68/31 izravno primjenjive u nacionalnom pravnom sustavu Talijanske Države.

3 Ako je odgovor na prvo pitanje potvrđan, od Suda se dodatno traži da presudi jesu li prava dodijeljena pojedincima koja moraju poštovati nacionalni sudovi na snazi od 1. srpnja 1968.

4 Ta dva pitanja usko su povezana i valja ih zajedno razmotriti.

5 U skladu s člankom 9. Ugovora o EEZ-u, Zajednica se temelji na carinskoj uniji koja prije svega obuhvaća zabranu carina i svih davanja s istovrsnim učinkom.

Na temelju članka 13. stavka 2. Ugovora, davanja s učinkom istovrsnim uvoznim carinama koja su na snazi između država članica postupno se ukidaju tijekom prijelaznog razdoblja. Komisija direktivama utvrđuje rokove za takvo ukidanje, pri čemu se vodi pravilima iz članka 14. Ugovora u odnosu na prave carine, te direktivama koje u tu svrhu donese Vijeće.

6 Odlukom Vijeća br. 66/532 od 26. srpnja 1966. (SL od 21. rujna 1966., str. 2971.) – takozvanom odlukom o ubrzanju – kojom su provedeni članci 14. i 235. Ugovora, utvrđen je 1. srpnja 1968. kao krajnji rok za ukidanje svih carina.

7 Na temelju te odluke, Komisija je 22. prosinca 1967., postupajući u skladu s člankom 13. stavkom 2. Ugovora, uputila Talijanskoj Republici Direktivu br. 68/31 prema kojoj su se davanja za administrativne usluge koja su se naplaćivala u Italiji na robu uvezenu iz drugih država članica trebala postupno ukidati te potpuno ukinuti do 1. srpnja 1968.

8 Iz spisa podnesenog Sudu proizlazi da se spor koji se vodi pred nacionalnim sudom odnosi posebno na pitanje ima li obveza ukidanja davanja za administrativne usluge nametnuta Talijanskoj Republici izravan učinak, i ako ima, od kojeg roka.

9 Člankom 13. stavkom 2. državama članicama nameće se obveza postupnog ukidanja davanja s učinkom istovrsnim uvoznim carinama „tijekom” [neslužbeni prijevod] prijelaznog razdoblja. Iako je Komisija trebala odlučiti o dinamici ukidanja tih davanja tijekom prijelaznog razdoblja, ipak iz samog teksta članka 13. proizlazi da su ta davanja u svakom slučaju trebala biti ukinuta najkasnije na kraju tog razdoblja. Stoga od kraja tog razdoblja članak 9. mora sam po sebi proizvoditi puni učinak.

10 Članak 9. u vezi s člankom 13. stavkom 2. sadržava, najkasnije na kraju prijelaznog razdoblja kada je riječ o svim davanjima s učinkom istovrsnim uvoznim carinama, jasnu i preciznu zabranu naplaćivanja tih davanja, a države članice nemaju diskrecijsko pravo podrediti provedbu te zabrane nijednom važećem propisu nacionalnog prava ili intervenciji institucija Zajednice. Ta zabrana po svojoj naravi može proizvoditi izravne učinke u pravnim odnosima između država članica i njihovih državljana. Stoga se tim odredbama, u pogledu svih davanja s istovrsnim učinkom na koja se one odnose, od kraja prijelaznog razdoblja pojedincima dodjeljuju prava koja nacionalni sudovi moraju štiti.

11 Člankom 13. stavkom 2. Komisiji je dana ovlast da prije kraja prijelaznog razdoblja odluči o ukidanju davanja s istovrsnim učinkom koja ona odredi te da putem direktiva naredi njihovo ukidanje „tijekom” [neslužbeni prijevod] prijelaznog razdoblja. Na temelju te ovlasti Komisija je, nakon donošenja Odluke o ubrzanju br. 66/532,

Direktivom br. 68/31 odredila 1. srpnja 1968. kao rok do kojeg se navedeno davanje mora u potpunosti ukinuti.

12 Iz gore navedenog slijedi da se pitanje koje je uputio predsjednik Tribunalea (sud) u Bresciji, a koje se odnosi na izravni učinak obveze ukidanja talijanskog davanja za administrativne usluge, zapravo odnosi na zajednički učinak članka 9. i članka 13. stavka 2. Ugovora, Odluke br. 66/532 i Direktive br. 68/31.

13 Učinak Direktive 68/31 mora se razmotriti s obzirom na sve te odredbe.

U tu svrhu valja razmotriti ne samo oblik mjere o kojoj je riječ, nego i njezin sadržaj i funkciju u sustavu Ugovora.

14 To što je Komisija na temelju Odluke br. 66/532 utvrdila rok prije kraja prijelaznog razdoblja ni u kojem slučaju nije promijenilo narav obveze koja se nameće državama članicama člankom 9. i člankom 13. stavkom 2.

Ta obveza stoga može proizvesti izravne učinke, kao što bi bio slučaj i na kraju prijelaznog razdoblja.

15 Direktiva br. 68/31, čiji je cilj propisati državi članici konačni rok za ispunjavanje obveze koju je utvrdila Zajednica, ne odnosi se isključivo na odnose između Komisije i te države, nego podrazumijeva i pravne posljedice na koje se mogu pozvati i druge države članice kojih se tiče ispunjavanje te obveze i pojedinci kada je odredba kojom se uspostavlja ta obveza po svojoj naravi izravno primjenjiva, kao što je slučaj s člancima 9. i 13. Ugovora.

16 To se tumačenje tim više nameće kao nedvojbeno jer je Sud u presudi od 18. studenog 1970. utvrdio da Talijanska Republika nije ispunila obveze koje ima na temelju Ugovora jer je nakon 1. srpnja 1968. i dalje naplaćivala davanje o kojem je riječ.

17 Budući da je obavijest o Direktivi dostavljena na talijanskom jeziku, interesi stranke koju se obavještava o obvezama utvrđenim tom mjerom – a to je u ovom predmetu Talijanska Država – potpuno su zaštićeni.

18 Obveza ukidanja davanja za administrativne usluge sadržana u Direktivi Komisije br. 68/31 od 22. prosinca 1967., u vezi s člankom 9. i člankom 13. stavkom 2. Ugovora te Odlukom Vijeća br. 66/352, ima izravan učinak u odnosima između države članice kao stranke kojoj je ta direktiva upućena i njezinih državljana, kojima se od 1. srpnja 1968. dodjeljuju prava koja nacionalni sudovi moraju štiti.

Troškovi

19 Troškovi Komisije Europskih zajednica i vlade Savezne Republike Njemačke koje su podnijele očitovanja Sudu ne nadoknađuju se. Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

uzimajući u obzir postupovne akte,

saslušavši izvještaj suca izvjestitelja,

saslušavši očitovanja stranaka u glavnom postupku, vlade Savezne Republike Njemačke i Komisije Europskih zajednica,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice, a posebno njegove članke 9., 13., 14., 177. i 235.,

uzimajući u obzir Uredbu Vijeća EEZ-a br. 1 od 14. travnja 1958.,

uzimajući u obzir Direktivu Komisije (EEZ) br. 68/31,

uzimajući u obzir Odluku Vijeća (EEZ) br. 66/532,

uzimajući u obzir Protokol o Statutu Suda Europskih zajednica, a posebno njegov članak 20.,

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica,

SUD,

odlučujući o pitanjima koja mu je predsjednik Tribunalea di Brescia (Sud u Bresciji) uputio u skladu s rješenjem tog suda od 4. srpnja 1970., odlučuje:

- 1. Od kraja prijelaznog razdoblja člankom 13. stavkom 2. Ugovora o EEZ-u pojedincima se u odnosu na sva davanja s učinkom istovrsnim uvoznim carinama dodjeljuju prava koja nacionalni sudovi moraju štiti.**
- 2. Obveza ukidanja davanja za administrativne usluge sadržana u Direktivi Komisije br. 68/31 od 22. prosinca 1967., u vezi s člankom 9. i člankom 13. stavkom 2. Ugovora te Odlukom Vijeća br. 66/532, ima izravan učinak u odnosima između države članice kao stranke kojoj je ta direktiva upućena i njezinih državljana, kojima se od 1. srpnja 1968. dodjeljuju prava koja nacionalni sudovi moraju štiti.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 17. prosinca 1970.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: talijanski